

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 883/2567

บริษัท ส. โจทก์ นาย ก. กับพวก จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 226, ป.พ.พ. มาตรา 880, ป.วิ.พ. มาตรา 144, ป.วิ.พ. มาตรา 148, ป.วิ.อ. มาตรา 44/1

ย่อ / หลักกฎหมาย

คดีอาญาหมายเลขแดงที่ อ.951/2562 ของศาลจังหวัดทุ่งสง พนักงานอัยการเป็นโจทก์ฟ้องจำเลยที่ 1 ในข้อหาขบถในขณะเมาสุรา ขบถโดยประมาทหรือหวาดเสียวอันอาจเกิดอันตรายแก่บุคคลหรือทรัพย์สินเป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายแก่กายหรือจิตใจและผู้อื่นรับอันตรายสาหัส ซึ่ง ต. ผู้เอาประกันภัยยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นค่าเสียหายในการซ่อมรถยนต์ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 44/1 โจทก์คดีนี้ซึ่งเป็นผู้รับประกันภัยรถยนต์ของ ต. ไม่ได้เป็นคู่ความในคดีดังกล่าว การที่โจทก์ฟ้องจำเลยที่ 1 คดีนี้ จึงมิใช่เป็นเรื่องที่ศาลได้มีคำพิพากษาหรือคำสั่งถึงที่สุดแล้วคู่ความเดียวกันมารื้อฟ้องกันอีก ฟ้องโจทก์จึงไม่เป็นฟ้องซ้ำอันจะต้องห้ามตาม ป.วิ.พ. มาตรา 148 ทั้งมิใช่เป็นการดำเนินกระบวนพิจารณาซ้ำตาม ป.วิ.พ. มาตรา 144 ในคดีอาญาดังกล่าว ต. ผู้เอาประกันภัยได้ยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยที่ 1 ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นค่าซ่อมรถยนต์คันเกิดเหตุ ศาลในคดีอาญากำหนดค่าเสียหายให้ 400,000 บาท โดยวินิจฉัยราคาซ่อมรถยนต์จากหลักฐานรายการซ่อมและสภาพความเสียหายที่ปรากฏจากภาพถ่ายรถยนต์คันเกิดเหตุ ส่วนคดีนี้โจทก์ฟ้องและนำสืบว่า จากการตรวจสอบสภาพความเสียหายและประเมินราคาซ่อมรถยนต์คันที่โจทก์รับประกันภัย ปรากฏว่าได้รับความเสียหาย 254,463 บาท ตามเอกสารสรุปค่าอะไหล่และใบเสนอราคาความเสียหายของอู่ ซึ่งสูงเกินกว่าจำนวนเงินเอาประกันภัยที่กำหนดไว้ 200,000 บาท โจทก์จึงชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามกรมธรรม์ประกันภัยให้แก่ผู้เอาประกันภัยเต็มตามจำนวนเงินเอาประกันภัย 200,000 บาท ตามความผูกพันในสัญญาประกันภัยข้อ 2.1 การชดใช้ความเสียหายต่อรถยนต์ในกรณีรถยนต์เสียหายสิ้นเชิง ค่าเสียหายที่ ต. ได้รับจากจำเลยที่ 1 ตามคำพิพากษาในคดีอาญา 400,000 บาท และที่ ต. ได้รับจากโจทก์ 200,000 บาท จึงเป็นค่าสินไหมทดแทนสำหรับความเสียหายต่อรถยนต์เช่นเดียวกัน การที่โจทก์ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ ต. ตั้งแต่วันที่ 28 พฤศจิกายน 2562 ก่อนวันที่ศาลในคดีอาญามีคำพิพากษาให้จำเลยที่ 1 ชดใช้ค่าซ่อมรถยนต์แก่ ต. เมื่อวันที่ 26 มีนาคม 2563 สิทธิของโจทก์ในการเข้ารับช่วงสิทธิของ ต. เรียกให้จำเลยที่ 1 ผู้ทำละเมิดรับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทนสำหรับความเสียหายต่อรถยนต์ที่เอาประกันภัย ย่อมเกิดขึ้นแล้วตั้งแต่วันที่ 28 พฤศจิกายน 2562 ตาม ป.พ.พ. มาตรา 226 วรรคหนึ่ง และมาตรา 880 วรรคหนึ่ง อย่างไรก็ตาม ข้อเท็จจริงในคดีอาญาไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ 1 รู้ว่าโจทก์ได้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนดังกล่าวให้แก่ ต. และเข้ารับช่วงสิทธิในการเรียกร้องค่าเสียหายจากจำเลยที่ 1 จาก ต. ก่อนวันที่ศาลในคดีอาญามีคำพิพากษา ทั้งการที่จำเลยที่ 1 ชดใช้ค่าเสียหายสำหรับความเสียหายต่อรถยนต์ให้แก่ ต. เป็นการปฏิบัติตามคำพิพากษาของศาลในคดีอาญาที่กำหนดค่าเสียหายให้แก่ผู้เสียหายตามคำร้องขอให้บังคับผู้กระทำความผิดชดใช้ค่าเสียหายในส่วนแบ่ง ตามพฤติการณ์จึงเป็นการชำระหนี้ซึ่งได้ทำให้แก่ผู้ครองตามปรากฏแห่งสิทธิในมูลหนี้ละเมิดโดยสุจริต การชำระหนี้ดังกล่าวย่อมสมบูรณ์ตามมาตรา 316 แม้โจทก์เข้ารับช่วงสิทธิจาก ต. ก่อนจำเลยที่ 1 ชำระหนี้ดังกล่าว แต่สิทธิของโจทก์มีเท่ากับ

สิทธิของ ต. ผู้เอาประกันภัยที่มีอยู่โดยมูลหนี้ต่อจำเลยที่ 1 ตามมาตรา 226 วรรคหนึ่ง และ การชำระหนี้ในมูลละเมิดสำหรับความเสียหายต่อทรัพย์สินของ ต. ซึ่งจำเลยที่ 1 ได้กระทำลงนั้น สมบูรณ์ตามกฎหมายแล้ว มูลหนี้ส่วนนี้จึงระงับไป โจทก์ไม่อาจเรียกให้จำเลยทั้งสองรับผิดชอบใน ค่าเสียหายสำหรับความเสียหายต่อรถยนต์ 200,000 บาท ได้ แต่สำหรับค่าลากรถที่โจทก์ฟ้องเรียก มา 6,400 บาท นั้น เป็นค่าเสียหายคนละส่วนกับค่าเสียหายสำหรับความเสียหายต่อรถยนต์ซึ่ง จำเลยที่ 1 ชดใช้ให้แก่ ต. ไปตามคำพิพากษาในคดีอาญา เมื่อโจทก์ได้ชดใช้ค่าเสียหายส่วนนี้ให้แก่ ต. ไป และไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ 1 ได้ชดใช้ค่าเสียหายส่วนนี้ให้แก่ ต. แล้ว โจทก์ย่อมเข้ารับช่วงสิทธิ ของ ต. เรียกให้จำเลยที่ 1 รับผิดชอบใช้ค่าเสียหายส่วนนี้แก่โจทก์ได้

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้องขอให้บังคับจำเลยทั้งสองร่วมกันชดใช้ค่าเสียหายแก่โจทก์ 212,295.12 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงิน 206,400 บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไป จนกว่าจะชำระเสร็จ จำเลยทั้งสองให้การขอให้ยกฟ้อง ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง ให้โจทก์ใช้ ค่าฤชาธรรมเนียมแทนจำเลยทั้งสอง โดยกำหนดค่าทนายความ 5,000 บาท โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษากลับ ให้จำเลยทั้งสองร่วมกันชำระเงิน 202,550 บาท พร้อมดอกเบี้ย อัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 28 พฤศจิกายน 2562 ถึงวันที่ 10 เมษายน 2564 และชำระ ดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 5 ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าวนับแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 เป็นต้นไปจนกว่า ชำระเสร็จแก่โจทก์ ค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดีในศาลชั้นต้นและค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ให้ เป็นพับ และให้คืนค่าขึ้นศาลในอนาคต 100 บาท แก่โจทก์ จำเลยทั้งสองฎีกา โดยได้รับอนุญาต จากศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีพาณิชย์และเศรษฐกิจวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงเบื้องต้นฟังได้ว่า โจทก์ รับประกันภัยรถยนต์จากนายตุลาคม มีระยะเวลาคุ้มครอง 1 ปี นับตั้งแต่วันที่ 29 เมษายน 2562 ถึงวันที่ 29 เมษายน 2563 โดยคุ้มครองความเสียหายต่อรถยนต์เนื่องจากการชนกับยานพาหนะ ทางบก 200,000 บาท ต่อครั้ง เมื่อวันที่ 3 กรกฎาคม 2562 เวลา 19.15 นาฬิกา จำเลยที่ 1 ขับ รถยนต์กระบะขณะเมาสุราไปตามถนนสายบ้านบ่อล้อ-ลำทับ เมื่อถึงจุดเกิดเหตุบริเวณทางแยกจบ กับถนนสายบ่อล้อ-ลำทับ หมู่ที่ 1 ตำบลบางขัน อำเภอบางขัน จังหวัดนครศรีธรรมราช จำเลยที่ 1 ขับรถเลี้ยวขวาเปลี่ยนช่องเดินรถผ่านทางแยกทันทีเป็นเหตุให้เฉี่ยวชนกับรถยนต์ที่นายตุลาคมขับ มุ่งหน้าไปทางบ้านเขาขาว ต่อมาวันที่ 24 ตุลาคม 2562 พนักงานอัยการฟ้องจำเลยที่ 1 ต่อ ศาลจังหวัดทุ่งสง โดยนายตุลาคมยื่นคำร้องขอให้จำเลยที่ 1 ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนในส่วนแพ่ง จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพ วันที่ 26 มีนาคม 2563 ศาลจังหวัดทุ่งสงพิพากษาจำคุกจำเลยที่ 1 เป็นเวลา 1 ปี 6 เดือน และปรับ 32,000 บาท และให้จำเลยที่ 1 ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่นาย ตุลาคม 400,000 บาท จำเลยที่ 1 ชำระเงินดังกล่าวให้แก่นายตุลาคมเมื่อวันที่ 19 ธันวาคม 2562 เป็นเงิน 250,000 บาท วันที่ 25 กุมภาพันธ์ 2563 เป็นเงิน 100,000 บาท และวันที่ 4 มิถุนายน 2563 เป็นเงิน 50,000 บาท คดีอาญาดังกล่าวถึงที่สุดแล้ว ส่วนโจทก์ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้นายตุลาคม 200,000 บาท เมื่อวันที่ 28 พฤศจิกายน 2562 และจ่ายค่าลากรถอีก 6,400 บาท ตาม ใบเสนอราคา ใบส่งจ่ายสินไหมยานยนต์และใบเสร็จรับเงิน คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามที่จำเลย ทั้งสองได้รับอนุญาตให้ฎีกาข้อแรกว่า ฟ้องโจทก์เป็นการดำเนินกระบวนการพิจารณาซ้ำและฟ้องซ้ำ กับคดีส่วนแพ่งตามคำพิพากษาคดีอาญาหมายเลขแดงที่ อ.951/2562 ของศาลจังหวัดทุ่งสง หรือไม่ เห็นว่า คดีอาญาหมายเลขแดงที่ อ.951/2562 ของศาลจังหวัดทุ่งสง พนักงานอัยการเป็น

โจทก์ฟ้องจำเลยที่ 1 ในข้อหาขบถในขณะเมาสุรา ขบถโดยประมาทหรือหวาดเสียวอันอาจเกิดอันตรายแก่บุคคลหรือทรัพย์สินเป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายแก่กายหรือจิตใจ และผู้อื่นรับอันตรายสาหัส ซึ่งนายตุลาคม ผู้เอาประกันภัย ยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นค่าเสียหายในการซ่อมรถยนต์ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 44/1 โจทก์คดีนี้มีได้เป็นคู่ความในคดีดังกล่าว การที่โจทก์ฟ้องจำเลยที่ 1 คดีนี้จึงมิใช่เป็นเรื่องที่ศาลได้มีคำพิพากษาหรือคำสั่งถึงที่สุดแล้วคู่ความเดียวกันมารื้อร้องฟ้องกันอีก ฟ้องโจทก์ไม่เป็นฟ้องซ้ำอันจะต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 148 ทั้งมิใช่เป็นการดำเนินกระบวนการพิจารณาซ้ำตามมาตรา 144 ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 8 วินิจฉัยมานั้น ศาลฎีกาเห็นฟ้องด้วยฎีกาของจำเลยทั้งสองข้อนี้ฟังไม่ขึ้น ปัญหาต้องวินิจฉัยตามที่จำเลยทั้งสองได้รับอนุญาตให้ฎีกาข้อต่อไปว่า จำเลยที่ 1 ต้องรับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่โจทก์ตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 8 หรือไม่ จำเลยทั้งสองฎีกาว่า ศาลจังหวัดทุ่งสงซึ่งพิพากษาคดีอาญาหมายเลขแดงที่ อ.951/2562 ได้วินิจฉัยคดีส่วนแพ่งแล้วว่า ความเสียหายอันเกิดแก่รถยนต์ของนายตุลาคมจากการกระทำละเมิดของจำเลยที่ 1 มีความเสียหายที่แท้จริงเพียง 400,000 บาท ซึ่งจำเลยที่ 1 ได้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนครบจำนวนดังกล่าวให้แก่นายตุลาคมโดยสุจริตเป็นเหตุให้หนี้ดังกล่าวระงับไปแล้ว การที่โจทก์เรียกร้องเงินเพิ่มเติมอีก 212,296.12 บาท เป็นการเรียกร้องจากมูลหนี้เดียวกันซึ่งระงับไปแล้ว โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้องเรียกให้จำเลยทั้งสองรับผิดชอบเกินกว่ามูลหนี้ที่ต้องชำระแก่นายตุลาคมอีกนั้น เห็นว่า คดีอาญาหมายเลขแดงที่ อ.951/2565 ของศาลจังหวัดทุ่งสง นายตุลาคม ผู้เอาประกันภัย ยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยที่ 1 ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นค่าซ่อมรถยนต์คันเกิดเหตุโดยอ้างส่งหลักฐานการซ่อมเป็นรายการราคาของอะไหล่แต่ละชิ้นและภาพถ่ายรถยนต์ที่ได้รับความเสียหาย ซึ่งศาลจังหวัดทุ่งสงพิจารณาหลักฐานดังกล่าวแล้วเห็นว่า ราคารยนต์ซ่อมเสื่อมสภาพลงเพราะการใช้งาน การคิดคำนวณราคาค่าซ่อมไม่อาจคิดคำนวณจากราคาค่าอะไหล่ทุกชิ้นเป็นเกณฑ์ในการเรียกราคา ทั้งพิจารณาจากสภาพรถยนต์ที่ได้รับความเสียหาย หากทำการซ่อมก็ไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนอะไหล่ทั้งหมด เห็นควรกำหนดค่าเสียหายให้ 400,000 บาท อันเป็นการวินิจฉัยราคาค่าซ่อมรถยนต์จากหลักฐานรายการการซ่อมและสภาพความเสียหายที่ปรากฏจากภาพถ่ายรถยนต์คันเกิดเหตุ ส่วนคดีนี้โจทก์ฟ้องและนำสืบว่า จากการตรวจสอบสภาพความเสียหายและการประเมินราคาค่าซ่อมรถยนต์คันเกิดเหตุของโจทก์ปรากฏว่า รถยนต์ที่โจทก์รับประกันภัยได้รับความเสียหาย 254,463 บาท ตามเอกสารสรุปค่าอะไหล่และใบเสนอราคาค่าเสียหายของอู่พระเวียงกลการ ซึ่งสูงเกินกว่าจำนวนเงินเอาประกันภัยที่กำหนดไว้ 200,000 บาท โจทก์จึงชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามกรมธรรม์ประกันภัยให้แก่ผู้เอาประกันภัยเต็มตามจำนวนเงินเอาประกันภัย 200,000 บาท ตามความผูกพันในสัญญาประกันภัยข้อ 2.1 การชดใช้ความเสียหายต่อรถยนต์ในกรณีรถยนต์เสียหายสิ้นเชิง ค่าเสียหายที่นายตุลาคมได้รับจากจำเลยที่ 1 ตามคำพิพากษาคดีอาญาของศาลจังหวัดทุ่งสง 400,000 บาท และที่นายตุลาคมได้รับจากโจทก์ 200,000 บาท จึงเป็นค่าสินไหมทดแทนสำหรับความเสียหายต่อรถยนต์เช่นเดียวกัน การที่โจทก์ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่นายตุลาคมตั้งแต่วันที่ 28 พฤศจิกายน 2562 ก่อนวันที่ศาลจังหวัดทุ่งสงมีคำพิพากษาในคดีอาญาให้จำเลยที่ 1 ชดใช้ค่าซ่อมรถยนต์แก่นายตุลาคมเมื่อวันที่ 26 มีนาคม 2563 สิทธิของโจทก์ในการเข้ารับช่วงสิทธิของนายตุลาคมเรียกให้จำเลยที่ 1 ผู้ทำละเมิดรับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทนสำหรับความเสียหายต่อรถยนต์ที่เอาประกันภัยย่อมเกิดขึ้นแล้วตั้งแต่วันที่ 28 พฤศจิกายน 2562 ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 226 วรรคหนึ่ง

และมาตรา 880 วรรคหนึ่ง อย่างไรก็ตาม ข้อเท็จจริงในคดีอาญาของศาลจังหวัดทุ่งสงไม่ปรากฏว่า จำเลยที่ 1 รู้ว่าโจทก์ได้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนดังกล่าวให้แก่นายตุลาคมและเข้ารับช่วงสิทธิในการเรียกร้องค่าเสียหายจากจำเลยที่ 1 จากนายตุลาคมก่อนวันที่ศาลจังหวัดทุ่งสงมีคำพิพากษาในคดีอาญา ทั้งการที่จำเลยที่ 1 ชดใช้ค่าเสียหายสำหรับความเสียหายต่อรถยนต์ให้แก่นายตุลาคม เป็นการปฏิบัติตามคำพิพากษาของศาลจังหวัดทุ่งสงที่กำหนดค่าเสียหายให้แก่ผู้เสียหายตามคำร้องขอให้บังคับผู้กระทำความผิดชดใช้ค่าเสียหายในส่วนแบ่ง ตามพฤติการณ์จึงเป็นการชำระหนี้ซึ่งได้ทำให้แก่ผู้ครองตามปรากฏแห่งสิทธิในมูลหนี้ละเมิดโดยสุจริต การชำระหนี้ดังกล่าวย่อมสมบูรณ์ตามมาตรา 316 แม้โจทก์เข้ารับช่วงสิทธิจากนายตุลาคมก่อนจำเลยที่ 1 ชำระหนี้ดังกล่าว แต่สิทธิของโจทก์มีเท่ากับสิทธิของนายตุลาคม ผู้เอาประกันภัยที่มีอยู่โดยมูลหนี้ต่อจำเลยที่ 1 ตามมาตรา 226 วรรคหนึ่ง และการชำระหนี้ในมูลละเมิดสำหรับความเสียหายต่อทรัพย์สินของนายตุลาคมซึ่งจำเลยที่ 1 ได้กระทำลงนั้นสมบูรณ์ตามกฎหมายแล้ว มูลหนี้ส่วนนี้จึงระงับไป โจทก์ไม่อาจเรียกให้จำเลยทั้งสองรับผิดชอบในหนี้ค่าเสียหายสำหรับความเสียหายต่อรถยนต์ 200,000 บาท ได้ แต่สำหรับค่ายกลากรถที่โจทก์ฟ้องเรียกมา 6,400 บาท นั้น เป็นค่าเสียหายคนละส่วนกับค่าเสียหายสำหรับความเสียหายต่อรถยนต์ซึ่งจำเลยที่ 1 ชดใช้ให้แก่นายตุลาคมไปตามคำพิพากษาคดีอาญาของศาลจังหวัดทุ่งสง เมื่อโจทก์ได้ชดใช้ค่าเสียหายส่วนนี้ให้แก่นายตุลาคมไปและไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ 1 ได้ชดใช้ค่าเสียหายส่วนนี้ให้แก่นายตุลาคมแล้ว โจทก์ย่อมเข้ารับช่วงสิทธิของนายตุลาคมเรียกให้จำเลยที่ 1 รับผิดชอบใช้ค่าเสียหายส่วนนี้แก่โจทก์ได้ ทางพิจารณาโจทก์นำสืบค่าเสียหายส่วนนี้ว่า โจทก์ชำระค่ายกลากรถที่เอาประกันภัยจากที่เกิดเหตุไปยังสถานีตำรวจภูธรบางขันให้แก่นายตุลาคมซึ่งสำรองจ่ายค่ายกลากรถไปก่อน 4,000 บาท และชำระค่ายกลากรถให้แก่ผู้ยกกลากจากอำเภอบางขันเข้าอุ้มพระเวียงอีก 2,400 บาท รวมเป็นเงิน 6,400 บาท จำเลยที่ 1 ไม่นำสืบหักล้างให้เห็นเป็นอย่างอื่น เมื่อพิเคราะห์พฤติการณ์และความร้ายแรงแห่งละเมิดแล้ว เห็นว่า ค่ายกลากรถที่โจทก์เรียกมาเหมาะสมแล้ว จำเลยที่ 1 ต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายดังกล่าวแก่โจทก์ แต่ที่โจทก์ขอเรียกดอกเบี้ยของค่ายกลากรถในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นั้น เมื่อได้มีการประกาศใช้พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พ.ศ. 2564 ซึ่งมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 แก้ไขประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 7 และมาตรา 224 วรรคหนึ่ง เป็นผลให้ดอกเบี้ยผิดนัดปรับเปลี่ยนจากอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี เป็นอัตราร้อยละ 5 ต่อปี หรืออัตราดอกเบี้ยใหม่ที่กระทรวงการคลังปรับเปลี่ยนโดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกา บวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละ 2 ต่อปี แต่ไม่กระทบกระเทือนถึงการคิดดอกเบี้ยผิดนัดในระหว่างช่วงเวลาก่อนที่พระราชกำหนดนี้ใช้บังคับ จึงกำหนดดอกเบี้ยให้แก่โจทก์อัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 28 พฤศจิกายน 2562 ซึ่งเป็นวันที่โจทก์ชำระค่าเสียหายในเหตุละเมิดครบถ้วนเป็นต้นไปจนถึงวันที่ 10 เมษายน 2564 และอัตราร้อยละ 5 ต่อปี ตั้งแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ อัตราดอกเบี้ยตั้งแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 ถ้ากระทรวงการคลังปรับเปลี่ยนอัตราโดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกาเมื่อใด ให้ปรับเปลี่ยนไปตามนั้น บวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละ 2 ต่อปี แต่ไม่เกินอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ตามที่โจทก์ขอ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิจารณาให้จำเลยที่ 1 รับผิดชอบโจทก์สำหรับค่าเสียหายทุกจำนวนนั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยทั้งสองข้อนี้ฟังขึ้น บางส่วน ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยทั้งสองข้อสุดท้ายว่า จำเลยที่ 2 ต้องร่วมกับจำเลยที่ 1 รับผิดชอบต่อโจทก์หรือไม่ จำเลยที่ 2 ฎีกาว่า โจทก์ฟ้องว่า จำเลยที่ 2 เป็นนายจ้างหรือตัวการของ

จำเลยที่ 1 แต่ในชั้นสืบพยาน โจทก์ไม่สามารถพิสูจน์ได้ว่าจำเลยที่ 2 มีส่วนเกี่ยวข้องหรือมีความสัมพันธ์กับจำเลยที่ 1 อย่างไร ทั้งศาลคดีส่วนอาญาซึ่งจำเลยที่ 1 ถูกฟ้องเป็นจำเลยได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดแล้วว่า จำเลยที่ 2 เป็นผู้เสียหาย จำเลยที่ 2 จึงไม่ต้องร่วมรับผิดชอบกับจำเลยที่ 1 นั้น เห็นว่า โจทก์ฟ้องเรียกให้จำเลยที่ 2 ร่วมรับผิดชอบกับจำเลยที่ 1 โดยระบุว่า จำเลยที่ 2 ในฐานะเจ้าของผู้ประกอบการและใช้ประโยชน์ในรถยนต์กระบะคันเกิดเหตุ และในขณะเดียวกันเป็นนายจ้างหรือตัวการที่ได้จ้างวาน ใช้ หรือมอบหมายหรือเชิดให้จำเลยที่ 1 ขับรถคันดังกล่าวไปในทางการที่จ้าง หรือทางการอันได้รับมอบหมาย หรือที่ตนมีผลประโยชน์ร่วมกันในขณะเกิดเหตุ จำเลยทั้งสองจึงต้องร่วมกันหรือแทนกันรับผิดชอบต่อโจทก์ แต่ทางนำสืบโจทก์ได้ความแต่เพียงว่า จำเลยที่ 2 เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์และผู้ครอบครองรถยนต์กระบะคันเกิดเหตุตามรายงานข้อมูลทะเบียนรถยนต์ และจำเลยที่ 2 นั้นโดยสารรถยนต์กระบะไปกับจำเลยที่ 1 ขณะเกิดเหตุเท่านั้น แต่การเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์และผู้ครอบครองรถยนต์กระบะตามหลักฐานทางทะเบียนและนั้น โดยสารไปกับจำเลยที่ 1 เพียงเท่านั้นมิได้แสดงว่า จำเลยที่ 2 เป็นนายจ้างหรือตัวการของจำเลยที่ 1 และจำเลยที่ 1 กระทำละเมิดในทางการที่จ้างหรือในกิจการที่ได้รับมอบหมายให้ทำแทนแต่อย่างใด เมื่อโจทก์ไม่มีพยานหลักฐานอื่นมานำสืบสนับสนุนว่า ขณะเกิดเหตุจำเลยที่ 2 เป็นนายจ้างหรือตัวการซึ่งได้ใช้ จ้างวาน มอบหมายหรือเชิดให้จำเลยที่ 1 ขับรถยนต์กระบะดังกล่าวหรือมีผลประโยชน์ใดร่วมกันกับจำเลยที่ 1 ในการใช้รถยนต์กระบะ พยานโจทก์จึงไม่มีน้ำหนักเพียงพอให้รับฟังว่า จำเลยที่ 2 เป็นนายจ้างหรือตัวการของจำเลยที่ 1 จำเลยที่ 2 จึงไม่ต้องร่วมกับจำเลยที่ 1 รับผิดชอบใช้ค่าเสียหายแก่โจทก์ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษาให้จำเลยที่ 2 ร่วมรับผิดชอบกับจำเลยที่ 1 นั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยทั้งสองข้อนี้ฟังขึ้น พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยที่ 1 ชำระเงิน 6,400 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 28 พฤศจิกายน 2562 เป็นต้นไปจนถึงวันที่ 10 เมษายน 2564 และอัตราร้อยละ 5 ต่อปี ตั้งแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ อัตราดอกเบี้ยตั้งแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 นั้น ถ้ากระทรวงการคลังปรับเปลี่ยนอัตราโดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกาเมื่อใด ก็ให้ปรับเปลี่ยนไปตามนั้น บวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละ 2 ต่อปี แต่ทั้งนี้ต้องไม่เกินอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ตามที่โจทก์ขอยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 2 ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีการะหว่างโจทก์กับจำเลยทั้งสองให้เป็นพับ นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 8

องค์คณะ

ธวัชชัย รัตนเหลียม · อาคม รุ่งแจ้ง · ภัทริกา จุลฤกษ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/883/2567>